

Divers Den Haag

Onderwerp : Ver weg dichtbij

6 juni 2017 – Parkoers Marie Heinenweg 3, Den Haag

Programma

12.15 - Inloop met lunch

13.00 - Opening Joger de Jong, voorzitter Divers Den Haag

13.10 - Nieuwe deelnemers aan Divers Den Haag

13.25 – Tim 'S Jongers, coördinator kenniscentrum PEP.

13.50 – Hanina Ajarai, gesproken column

14.00 – In gesprek met Hanina en Tim

Na de pauze

14.40 – Werkprogramma waarin we met elkaar in gesprek gaan op basis van een dialoog. Daarin vertrekt iedereen steeds weer vanuit zijn eigen belevingswereld en eigen ervaringen, met daarin een nieuwsgierigheid naar die van de ander.

16.00 - Afronding

16.15 - Napraten en netwerken met een drankje

Opening

Joger de Jong heet iedereen van harte welkom op deze stormachtige zomerdag bij Parkoers. Met name de nieuwe deelnemers zijn welkom bij de “beweging” Divers Den Haag, deze beweging is geen organisatie met een zekere structuur maar leeft door de betrokkenheid van de deelnemers die zich willen inzetten voor een diversere samenleving met name op het terrein van zorg en welzijn in Den Haag. De samenleving is in verandering en samen kunnen we kijken wat dat betekent voor een ieder en wat je zelf zou kunnen bijdragen. Hier vinden we geen pasklare antwoorden maar kunnen we elkaar inspireren en daar waar het kan van elkaar leren. Hiervoor komen we een aantal keren bij elkaar en nodigen sprekers uit met een eigen verhaal. Vandaag zijn dat Tim 'S Jongers en Hanina Ajarai, ieder met een eigen verhaal.

We zijn vandaag in het verbouwde Parkoers, Margo van Rheenen geeft een toelichting op de verbouwing en het waarom van deze verbouwing.

In Parkoers is de VTV (Vrijtijdsbesteding, Thuishulp en Vormingsactiviteiten) gevestigd, voor mensen met een beperking, dit kan zowel lichamelijk als geestelijk zijn. VTV is onderdeel van MEE. Dit jaar werd VTV geconfronteerd met een vermindering van de subsidie en was het nodig om als MEE efficiënter om te gaan met de bestaande voorzieningen. Hiervoor is het gebouw verbouwd om meerdere functies onder te brengen. Een belangrijk onderdeel hiervan is de verhuur van de accommodatie voor bijeenkomsten en de lunchroom., restaurant accommodatie. Hierdoor worden inkomsten gegenereerd waardoor uiteindelijk Parkoers zich zelf moet kunnen bedruipen en alle activiteiten voor de deelnemers door kunnen gaan. De horeca-activiteiten worden eveneens gebruikt als opleidingsmogelijkheid voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt om zo de kans op een baan in de horeca te vergroten. Iedereen is dan ook van harte uitgenodigd om gebruik te maken van deze faciliteiten. Het vernieuwde gebouw is vorige week pas geopend.

Jan Booi licht het programma voor vandaag toe. Er zijn twee sprekers, Tim 'S Jongers, hij is coördinator van het kenniscentrum PEP. Hij studeerde politieke wetenschappen en management van de publieke sector, maar vandaag zal hij spreken over zijn eigen ervaringen als Belg in Nederland.

Hanina Ajarai is journalist en schrijft een wekelijkse column voor het AD. Na haar studie aan de universiteit van Leiden heeft ze voor diverse bladen en kranten geschreven, waaronder nrc.next, Viva en Zaman Vandaag. In 2006 bracht zij samen met Marjolijn van Heemstra het boek "Land van werken en honing" uit. Daarin laten zij Marokkaanse moeders in Nederland aan het woord over hun migratie. Vorige jaar verscheen het boek "Een halve eeuw in Nederland, de Marokkaanse arbeidsmigratie in 50 verhalen van Marokkaanse gastarbeiders en Nederland" van haar hand, in samenwerking met Sahin Yildirim en Ineke van der Valk.

Na de inleidingen van beide sprekers is er gelegenheid vragen te stellen en in gesprek te gaan.

In de pauze worden de deelnemers uitgenodigd een bijdrage te leveren aan een schilderij, hiervoor heeft Rita Reehorst een doek met verf en kwasten klaar liggen. Een kunstenaar zal de verschillende bijdragen met elkaar verbinden waardoor een echt kunstwerk ontstaat. Dank Rita voor dit initiatief wat pas vanmorgen geboren is.

Na de pauze gaan we in kleinere groepjes aan het werk om via een dialoog met elkaar van gedachten te wisselen vanuit de eigen belevingswereld en nieuwsgierigheid.

Inleiding Tim 'S Jongers

Het vertellen van mijn persoonlijke verhaal maakt dat ik best zenuwachtig ben, meestal gaan mijn inleidingen, colleges of andere presentaties over theoretische kaders. Vandaag ben ik gevraagd door Jan Booij en Joger de Jong om mijn persoonlijke ervaringen te vertellen. Ik werk bij PEP kenniscentrum en daarnaast ook als docent maatschappelijke ontwikkeling op de Haagse Hogeschool en InHolland. Zoals u natuurlijk direct gehoord heeft ben ik geen Nederlander maar Belg, mogelijk een van de laatste echte Belgen, dus geen Vlaming en geen Waal maar gewoon Belg. Nederland en België liggen dicht bij elkaar en lijken op elkaar maar verschillen ook enorm van elkaar. Dit werd duidelijk in een artikel in NRC over Nederlandse studenten die in Vlaanderen studeren. Zij hebben niet de moeite genomen zich vooraf te oriënteren op cultuurverschillen tussen beide landen omdat je denkt het wel van elkaar te weten. Niets is minder waar. De culturen en omgangsvormen verschillen erg veel. In België is men

hiërarchischer dan in Nederland, tutoyeren en voutsvoyeren is aan duidelijke regels gebonden. De Belgen zijn over het algemeen geslotener dan de Nederlanders. In België zijn de gordijnen dicht, in Nederland vaak open.

Wat weten we wel? Molenbeek kent inmiddels de hele wereld, een soortgelijke wijk als de Schilderswijk in Den Haag. In de berichtgeving komt niet naar voren dat er veel mooie en goede dingen gebeuren in beide wijken, alleen de slechte berichten worden breed uitgemeten in de pers.

Wie kent het Atomium? Vrijwel iedereen, maar niemand weet precies hoeveel bollen er met elkaar verbonden zijn. Het zijn er negen en die symboliseren de negen provincies van België. Brussel is een Stedelijk gewest en heeft een bestuur van 50% Walen en 50% Vlamingen. De bevolking van Brussel bestaat voor 97% uit Walen en 3% uit Vlamingen dus dat is wel iets uit balans. Als je mij vraagt hoe ik me voel; Belg, Wereldburger of Nederlander, dan heb ik de neiging om te zeggen dat ik Belg en wereldburger ben, geen Nederlander, maar mogelijk wel Hagenaar, de rest van het land ken ik niet. In Den Haag heb ik mij altijd zeer welkom gevoeld, ik voel me er thuis. Laatst met de aanslag in Brussel had ik echter wel een moeilijk moment. Het gesprek op het werk over deze aanslag bleef uit en als het er was ging het over het feit dat het nu wel dichtbij komt, terwijl het voor mij zeer heftig was, het was niet alleen dichtbij voor mij was het er boven op. Op dat moment voelde ik mij niet erkend in mijn eigenheid, dit was een eenzaam gevoel. Wat doet dat met je en kunnen de anderen dit begrijpen?

Dit gevoel van niet erkend worden in je eigenheid zag ik terug bij de incidenten in Turkije. Tijdens de lessen op de Hogeschool ben ik de dialoog aangegaan met de klas en heb geprobeerd begrip te kweken voor de eigenheid van de Turken en hoe een gebeurtenis in het land van herkomst zo heftig kan binnen komen. Gehoord worden is een recht, erken de ander in zijn eigenheid en neem hem die niet af. Als docent probeerde ik de hysterie van de volwassenen te ontstijgen en dat lukt, de politieke discussie leek daarbij vergeleken een kleuterklas. Mogelijk lukte het mij als "buitenlander" wel om deze dialoog aan te gaan, veel andere docenten durfde het niet aan. Mijn ervaring is dus dat erkennen van de eigenheid van het individu cruciaal is om met elkaar te leven zonder verder te polariseren. De dialoog is daarbij een goed middel, ga de dialoog aan waar het kan en moet, altijd beter dan het gesprek uit de weg gaan.

Gesproken column Halina Ajarai

Mijn broer had vroeger een krantenwijk. Een van de kranten die hij bezorgde was het NRC Handelsblad. Als hij er één over had, nam hij die mee naar huis voor mij. Ik was 14, zat op

het vwo en kwam uit een analfabetisch Marokkaans migrantengezin. Toen de leraar Nederlands een keer wilde turven hoeveel leerlingen de krant thuis lazen, was hij verbaasd dat ik ook mijn hand opstak. Een Marokkaan met een abonnement op het NRC?!

Vijftien jaar later verdiende ik mijn eigen centen, was ik nog steeds dol op krantenlezen en had ik niet alleen een abonnement op een krant, de nrc.next, ik werkte er zelfs. Die krant, het kleine broertje van NRC Handelsblad was in die tijd net nieuw en op straat stonden verkooplui er regelmatig reclame voor te maken. Telkens als ik langs hen liep, hoopte ik zó dat ik zou worden aangesproken: mevrouw wilt u kennis maken met de nieuwe krant nrc.next? Ik zou dan namelijk triomfantelijk kunnen uitroepen: kennis maken? Kennis maken? Ik werk daar op de redactie, ik ben een van de mensen die die krant máken! Ja wat kan ik zeggen, ik was nu eenmaal trots op mijn baan.

Maar ik werd nooit gevraagd. Nooit werd ik gestopt door een van die frisse jonge vrouwen en mannen, nooit zagen ze een potentiële abonnee in mij.

Je kunt nu eenmaal niet aan mij zien dat ik graag de krant lees. Dat ik journalist ben. Je kunt ook niet aan mij zien dat ik een grote fan ben van de Amerikaanse serie House of Cards. En van K3-liedjes. Je kunt niet aan mij zien dat ik heilig geloof in de Schijf van Vijf van het voedingscentrum. Dat ik het boek Magdalena van Maarten 't Hart heb gelezen.

Er is een ding wat je wel aan mij kunt zien, heel duidelijk. Dat ik moslim ben. En voor veel mensen horen daar hele andere associaties bij dan House of Cards en K3. Onderdrukt natuurlijk. Achterlijk. Onbetrouwbaar. Een gevaar voor de Nederlandse samenleving. Minderwaardig. Mede schuldige aan al die aanslagen die in naam van mijn geloof worden gepleegd. Niet geïntegreerd. Niet willen integreren.

Met één blik kunnen voorbijgangers mijn hele wezen definiëren zonder dat ik ook maar iets heb gezegd of gedaan.

Je kunt er ook weinig tegen doen. Ik kan toch niet tegen iedereen die langs mij loopt roepen dat ik echt heus ook die aanslagen in Engeland heel erg vond. Dat ik mijn hoofddoek uit eigen keus draag.

En het stomme is, ik kan hier niet boos om worden. Het is begrijpelijk. Ik begrijp waarom mensen die associaties hebben. Iedereen heeft vooroordelen, je ontkomt er niet aan. Wat ik zou willen van mensen die zulke vooroordelen over mij hebben is dat ze mij benaderen. Vragen stellen. Die vooroordelen toetsen. Geen enkel onderwerp is taboe. Stel gerust alle moeilijke vragen die je kunt bedenken. Doe het alleen wel op een manier zoals jij zelf ook behandeld zou willen worden.

Ik ben in mijn leven al een paar keer onheus bejegend op basis van mijn uiterlijk en afkomst, niet vaak hoor en niks ernstigs gelukkig. Maar uit alle incidenten zal ik eentje nooit vergeten. Die hakte er het meest in. Het gebeurde een paar jaar terug in de trein. Ik ging naast iemand zitten die duidelijk liet merken dat hij daar niet van gediend was. Hij bekeek mij van top tot teen en schoof zo ver mogelijk weg van mij. Hij begon zijn kleren ostentatief af te vegen daar waar ik hem met mijn kleren heb geraakt. Waarom was dit incident, waar in feite niks ernstigs is gebeurd, me het meest bij gebleven? Omdat zijn minachting jegens mij boekdelen sprak, zonder dat hij daarvoor zelfs maar een woord

uit hoefde te spreken. Door niks te zeggen ontnam hij mij de kans om mijzelf te verdedigen. Had hij tegen mij gebromd dat hij liever niet naast moslims zat, dan kon ik daar wat mee. Dan zou er een gesprek op gang zijn gekomen. Misschien niet een fijn gesprek, en misschien zonder resultaat maar in ieder geval had ik mijn punt kunnen maken. In plaats daarvan stond ik op en verliet de trein, sprakeloos en mezelf vervloekend dat ik er niks van gezegd heb.

We leven in een tijd waarin gebeurtenissen in het buitenland direct van invloed zijn op onze samenleving. Maak u ook geen illusies, het zullen er steeds meer zijn. Ik geloof dat oprechte nieuwsgierigheid naar de drijfveren van een ander, ons kan helpen de samenleving inclusief te maken en houden. En jezelf blootgeven is daarbij essentieel.

Vragen aan de sprekers

Joger de Jong- het belang van het aangaan van de dialoog is duidelijk maar lukt dit altijd of is er verschil tussen de posities die je inneemt als privé persoon of als professional vanuit een werksituatie? Wat is er nodig om toch de dialoog te starten? Tim geeft aan dat voor hem niet zo moeilijk is omdat zijn accent direct opvalt en meestal al een reactie uitlokt, zelf beginnen met een grapje lukt meestal wel. Hanini geeft aan dat je soms een drempel over moet. Je kan jezelf voornemen om vandaag toegankelijker te zijn en dan lukt het bijna altijd, ik heb niet de illusie dat de dialoog altijd iets oplost, het mag best een beetje schuren dat is altijd beter dan langs elkaar heen lopen.

Baukje Prins – Omgaan met elkaar op basis van gelijkwaardigheid en erkennen van eigenheid is altijd balanceren, hoe bereik je dat evenwicht? Tim – dat zal niet altijd lukken, maar een poging is altijd beter dan niks doen.

Eric Visser- Een dialoog vraagt discipline, als docent kan je gedrag beïnvloeden en de omstandigheden scheppen om een dialoog zinvol te laten zijn. Buiten het werk is dat een stuk moeilijker omdat je de omstandigheden niet in de hand hebt.

Betty van der Zande – als werkgever kan je wel omstandigheden creëren, zoals de discussie op gang brengen wanneer bezoekers of collega's elkaar discrimineren. Soms lukt het een collega niet maar de leidinggevende wel. Positie is daarbij belangrijk.

Joger de Jong – Een belangrijke stap om de dialoog aan te gaan is te beginnen bij jezelf, niet eerst kijken wat de ander vreemd maakt maar misschien ben je zelf wel degene die vreemd is.

Hanina geeft nog aan dat zij ook niet in alle situaties tot actie overgaat. Een voorbeeld waarbij zij dat wel deed vanuit haar positie als moslim. Na een praatje met buurvrouwen op straat zag zij een aantal jongentjes kattenwaad uithalen, zonder nadenken sprak zij de jongens op niet mis te verstane wijze aan met goed resultaat. Voor haar buurvrouwen zou dat veel moeilijker geweest zijn en waarschijnlijk met minder resultaat. Vaak is andersom.

Hiermee wordt afgesloten, na de pauze kan er in kleinere groepjes doorgepraat worden.

[Pauze](#)

Gelegenheid tot het maken van een schilderij bij Rita Reehorst.

[Werkprogramma](#)

Er worden vier groepjes gevormd die met elkaar in gesprek gaan over het onderwerp van vandaag: Hoe geruchtmakende gebeurtenissen een impact kunnen hebben in en op het dagelijkse werk. De gesprekken verlopen enthousiast.

Afronding

Joger de Jong sluit deze bijeenkomst af. De afwezigen hebben echt wat gemist, van alle middagen die tot nog toe geweest zijn was die van vandaag inhoudelijk erg sterk en vooral erg dichtbij de dagelijkse praktijk. De inhoud geeft zeker handvatten om in de organisaties mee door te gaan en verder uit te werken. De dialoog te organiseren waar dat het hardste nodig is, al of niet gekoppeld aan de actualiteit. Het zoeken naar de balans tussen gelijkheid en erkenning van eigenheid blijft de opgave. Dank aan Hanina en Tim.

De volgende bijeenkomst is op

26 september – inhoudelijk wordt deze middag georganiseerd door jeugdzorg in samenwerking met alle organisaties die daar iets in doen

21 november, de laatste bijeenkomst van het jaar wordt verzorgd door de jongeren van de Stichting Anton Constance, ROC Mondriaan en Middin.

Ook bij deze bijeenkomsten is iedereen natuurlijk van harte uitgenodigd.

Nu is er nog een afsluitend drankje in het restaurant aan de bar.

sluiting